

LA SENYERA FEDERAL

Porta-véu de la Joventut Republicana Federal

REDACCIÓ: August, 14, baixos

ADMINISTRACIÓ: Plaça Olózaga, 10, ent.

No responem dels articles firmats.

Any II

Tarragona 1.er Mars de 1908

Preus de suscripció

Catalunya y Nacions ibèriques, trimestre. 1'50 pts.

Nom. 22

Estranger..... 2'00 ,

Del Mestre

Lecciones de controversia federalista

X

La idea federal sigue avanzando. ¿Quién no pide ya la autonomía de las regiones? Catalanes, aragoneses, valencianos, bilbaínos, guipuzcoanos, se quejan de las trabas que el Estado pone a su desarrollo, y quieren ser autónomos. Amplia descentralización económica y administrativa pide la Asamblea de Zaragoza; y el vasco Alzola, de quien hemos hablado ya en este semanario, al defenderla, remacha el clavo. Dijimos en otro número lo que la Cámara agrícola del Alto Aragón pide sobre este punto; casi lo que nosotros venimos hace medio siglo reclamando.

Es falso, completamente falso, que región alguna oculte bajo el nombre de autonomía ni bajo el de regionalismo ideas separatistas.

Tampoco es cierto que entre los regionalistas y los federales haya, como algunos suponen, abismos. Salvo en la cuestión de la forma de gobierno, unos y otros quieren organizar políticamente la Nación sobre las mismas bases. Todos dan á la región y la Nación las mismas funciones.

Es aún menos exacto que los regionalistas pretendan hacer predominar los intereses regionales sobre los nacionales. En todos sus programas ponen á la Nación sobre las regiones en cuanto se refiere á los intereses que á toda la Nación afectan. Todos dan al Estado la diplomacia, los tratados, la paz y la guerra, el ejército y la armada, los aranceles y las ordenanzas aduaneras, las vías generales, los correos y los telégrafos, la ley de la moneda, las pesas y las medidas, la resolución de los conflictos que entre las regiones surjan, el restablecimiento del orden cuando una región no baste á conseguirlo.

Regionalistas y federales quieren, en una palabra, la organización federal de Suiza y de los Estados Unidos, organización adoptada por casi todas las Repúblicas de América, aun por el monárquico Canadá, que vive bajo la soberanía de la Gran Bretaña. La patria chica, como ahora llaman á la región, no quebranta allí la universidad ni entorpece la marcha de las naciones.

Desgraciadamente acabamos de recibir de esto una acabada prueba. Es una República federal la que nos ha arrojado de América y de las colonias de Oceania.

Autónomas las regiones, se dice por fin, seguirían como ahora y más que ahora sometidas al caciquismo. ¡Al caciquismo teniendo Cortes propias, Gobierno propio, Tribunales propios, Administración propia, milicias propias, Hacienda propia! El caciquismo lo sostiene la cadena que va del Gobierno á todos los jefes civiles, económicos y militares de todas las provincias, y á to-

dos los alcaldes de los pueblos. Rota la cadena, el caciquismo muere.

F. PI Y MARGALL.

Opinió particular

Vaig a esposarla ab tota sinceritat tal com ho faig ab tots els meus pensaments y ho practico ab els meus actes.

Creuria esser inconseqüent ab l'ideal federalista que, encar que jo ve, desde molts anys professo, si no fos un entusiasta admirador del progressiu moviment autonomista que s'inicià a Catalunya y que ha repercutit per tot Espanya, puig crec que d'ell—persintint en la tasca comensada—poden esdevenir profitosos resultats peral bé de tots nostres conciutadans. Y com que'l regionalisme es una de las parts més esenciais que forman nostre credo polític, es per lo que creuria esser inconseqüent ab ell si no haguès apoiat dit moviment.

Això a part, no obstant sempre n'assalta un dupte, y em pregunto: si la opinió quasi unànim de Catalunya s'ha pronunciat a favor de l'autonomia y bona part d'ella també—la majoria tal volta—creu en la utilitat de la república, ¿per quin motiu tots els autonomistas republicans no s'uneixen constituint un potent bloc que dongui més forsa a les seves aspiracions?

Per què, si avui la majoria dels autonomistas desitjaríen el régime republicà, forman novas agrupacions que restan forsas als organismes que fa tants anys defensan lo que, poc més ó menys, defensan ells?

Avui veiem ab gran satisfacció, sí, com se constitueixen centres nacionalistes republicans y centres republicans autonomistes—que ve a esser lo mateix—defensant la quasi totalitat de las ideas predicadas per en Pi y Margall. Pero aixís com nosaltres, federales convènsuts, las nostres idees las tenim impresas en un Programa, ells las propagan de cor, no hi ha dupte, pero sense presentar devant del país el programa que deu definir y marcar la línia de conducta que pensan utilitzar per regenerarlo.

No som per ventura els federales, nacionalistes republicans? No som també republicans autonomistes? La contestació està impressa en las planas de nostre Programa de 22 de Juny de 1894.

Per quin motiu, doncs, si uns y altres aném per el mateix camí y el mateix fi persegüim, no deuriàm ajuntarnos pera donar més forsa a nostra acció?

Per què si defensan l'autonomia y la república no venen decididament a formar en las filas del partit federal? Formant un nucli fort com seria nostre partit reforçat ab tals elements, alcàsseria de moment la confiança del país, puig tindria l'esperança de veure realitzadas las seves aspiracions. Mèntris que de continuar disseminades las forsas republicanas autonomistas, a més de

perdre la forsa que dona l'unió, el poble sempre tindrà un dupte, y aquest serà el preguntarse: ¿quin programa tenen els autonomistas republicans pera resoldre els problemes que son causa de nostre malestar y decadència?

Jo crec, doncs, que ja seria hora, donada la corrent autonomista que's nota en tots els indrets de la nacionalitat espanyola, de que totes las forces autonomistas y republicanas s'ajuntessin formant un bloc fort y compacte que servís de garantia per el país, formant al enemics un ample y detallat programa que hi capiguessin totes las iniciativas encaminadas a implantar el reнат del progrés, del amor y de la pau universal.

Fer lo contrari, contínuament ab la forma d' avui sempre estarém com qui diu a las foscas; y per altra part, l'experiència ens ha demostrat que faltats de programa que ns marqui l'itinerari qu'hem de seguir, els resultats soLEN eser contraproductius.

En una paraula; ¿no's diuen admiradors y continuadots de l'obra d'en Pi y Margall? Doncs unéixinse ab sos deixebles, y junts, treballin per la seva implantació. Que hi ha algun punt quèl temps y l'experiència demostra qu'es susceptible de reforma? vinga aquesta en horabona.

Parlant les persones s'entenen, y treballant ab bona fe y convicció sempre s'alcasan profitosos resultats, per més grans y costosas que sian las empresas.

Aquesta es, doncs, la meva humil y sincera opinió de lo que porto esposat. Serà tal volta una equivocació?

JOAN TORRENT.

Arenys de Mar 26 Febrer.

Sava cultural (1)

III

Com deia en un dels meus prop-pasats articles, es de necessitat absoluta aprofitar tots els medis per arribar al fi de la cultura nacional. Devém servirnos de lo que pugui ajudarnos, com també arrebassar tot quant s'oposi a nostre ideal de germano per la trama educativa. Així es com responc a la pregunta que quisqu podrà ferme respecte a si devém obrar ab tolerància. Jamai, puig, com la bandera n'es d'atac y guerra ferma a l'ignorància no deuen, no poden conjaminar la tolerància y l'esprit de combat contra l'analfabetisme, ràmon bullanguera y de freda oposició a tot lo noble, a tot lo viu.

Cal no confondre la necessitat absoluta de que la societat s'enmotilli per el camí de la única igualtat possible avui dia pera conseguir la veritable equitat social y política, puig de res servirien les lleis més amples si no estessin degudament preparats per interpretarles y ferne'l noble ús pera que hagin sigut escrites. Quant tots sapiguen treurer el consabut fruit de lo llegislat, senyal

inequivoca serà d'esser arribada l'hora santa de la llibertat; llavors estarán de mes els lleïsadors, doncs, les lleis de res serveixen al genre lliure, ja que tot intènt legislatiu contradiu la supremacia liberalizada, essent coercitiva del seu noble, honros y huma objecte. Aixís com l'opresió sols deve pera privar abusos, la llibertat sobradament y verament n'es gosada quan aquests no son, quant aquella no està fonamentada.

Per aixa raó, repetesc, que tots els medis deuen aprofitarse y per tots els que's presentin devém procurar l'enderrocament de l'incultura.

Com si diguessim ahir, l'últim article, deia que mitjansant una munió de conferencies oportunes, ben organisades y millor harmonisades, es un dir, prouulant la seva utilitat práctica pera's neòfits majors d'edat, era la millor manera d'acabar ab un dels pitjors inconvenients que per la veritable marxa de la pedagogia se feia imprescindible posar en planta, y dit y demostrat lo que exposava, avui, al repetirho, vinc a dirvos que no tot pot ferse ab aquella tan senzilla forma, ja que també deu abonarse y correuarse la millora cultural d'un ser que no sol assistir als actes, públics d'aquella naturalesa, mes encare, sol oposarse ab tossuderia a que's demés hi vagin. Me refereixo a la dona, tan tossuda com voluble psicologicament pensant, que les mes de les vegades interromp la marxa de les millors causes, no per mala voluntat, si per sa tossuderia, per la falta de ficsesa, mai culpa de ella, si de la manera que l'hem fet, o millor dit, que l'hem deixada fer.

De les minucies de sa missió en l'ensenyança dels nois ja'n parlarem detalladament quan siga hora, doncs, cada hui dels pares té la seva feina ben deslliñada en front l'ensenyança de llurs fills si bé està fóra de dubte que a la dona com a mare, com a germana, com a amiga y com a companya li està reservada la millor y més continuada porció. Heus aquí per quina raó devém tractar a part de la cultura femenina.

Cal sebrer que la dona es un factor social de extraordinaria importància ab els mateixos drets a la vida, a l'educació y al respecte individual que l'home; ella cría y modifica les aspiracions y sentiments dels homes, no solzament en l'època de l'educació maternal, enmotllant el cor y'l cervell de llurs fills, sino qu'influeix grandiosament en tots els actes que l'home realisa durant sa vida.

Perquè, doncs, no hem de trevallar pera atraurer a la dona al veritable camí de la felicitat desenrotillant les condicions y facultats de l'intelecte?

No n'es propi d'aquesta època tenir a la dona domesticada; procurar devém que'n siga de civilisada dins el ver sentit de la paraula.

Cal recordar que ja no'n queda mes quèl record del feudalisme y sos temps mitxevats en que la dona que no'n era bona per santa, sols n'era per criar. Devém prohibirho que encar se digui,

(1) Vegis los nombres 17 y 19.

parlant de la dona ibèrica al extranger, una vaca espanyola.

Las nostres dones totes ne son de santes, o si així no es, volém que ho sigui al esdevenir; pro ab aquella santetat que dona l'ilustració, l'ànima y sentiments enlairats; que la deixa influir en els destins mondiaus, ensenyant als fills; conreuant aquella niuada xamosa, alegroia y carinyosa, amor dels nostres amors; qu'engrandexen llur rassa conservant integrament els vigoros y forses, que donan alé als decaiguts pares, aconsellen i inspiren ensembs al espòs; en fi, aquella santetat que la fa cooperadora sublim dels plans no menys sublims de la societat d'un poble lliure.

Ningú desconeix que l'educació primera que llurs fills reben, es proporcionada per la dona, y com en eixa educació reflecten els vics, si n'es viciosa, les virtuts, si n'es virtuosa, cal privar als petits d'una mentora qui no sigui preparada per la virtuositat cívica, cal fer que la dona desde nena vingui encarrillada lluny de tot vici verinós que la xucli, tornantla remora en lloc de plètora.

Y aixó es de temensa porque casi sempre l'educació de la mare es defectuosa e imperfecta, tant, que la majoria de les dones inspirades pel capritxo, inconscientment omplen d'amargor la felicitat de llurs fills, de llur espòs y al ensembs de sí mateixes.

La dona es l'influencia decisiva en el logro de nostres aspiracions; y si ella no ha conquistat en nostra patria el bell lloc que li correspon, es per la seva educació imperfecta, alluyantla de la intervenció en oficis privats, públics y socials i incapacitant el seu desenvolupament ab l'educació religiosa, fentli admirar idols de fanc ab quina idea fal-sejan l'amor y tot lo qu'iusfueix al perfeccionament, al progrés, a l'alegria de la vida.

La dona educada n'es pau, harmonia, amor, i la dona inspira, extén y fa fruir, com ningú, aquests sentiments; mentre que la dona manca d'instrucció educativa, n'es guerra, discordia, rancor, apaga les idees del marit, del fill y escampa com ningú la desgracia per llurs pobles.

La dona catalana no gosa de l'educació de les extrangeres, ni de ses idees lliures, apart que morals, careix de l'influencia en els destins, no ensenya a llurs fills per incapàs y aquests se tornen místics, perden la forsa dels pobles, ajudant al decadiment del pare, no aconsellant ni inspirant al home, qui no vol escoltarla com desatina; per si se deix facilment conquerir per passions malsanes, idees odiooses, fruit del caracter mètic-sensual, característica de llur rassa.

Car es cert que quisquín digué: "que entre cent homes sols se'n troba un de talent, y entre cent dones una sens ell", per xó entenc que si no s'educa a la bella mitat del genre humà, com a forsa directriu de l'humanitat serà flac el punt d'apoi de l'escola si la palanca de l'ilustració te que mouer el dificultós aparell de la societat, per quina tremolo al observar com l'enemic comú de la llibertat del poble fa veurer ab horror a la dona nostre pervindre, y ella caracteristicament, empedernidament tradicionalista s'apressa a tirar demunt llur familia la freda llosa de l'indiferència.

Crideuh també a les dones a vostres festes culturals; no les menyspreueu perque no saben; alenteules mitjansant festes mescla de cultura, mescla de seriosos divertiments. Volgueuleus sempre ab vosaltres; feules participadore de vostres intencions; enquibiules dins vostres negocis y oficines, car no totes se aconsolen sent esclaves dels rutinaris

quefers, sent mestresses sense mando, sent companyes per que son mitja parella.

Indirectament s'educa quant s'esquia l'educant, y si tots els medis son bons pera conreuar el cervell dels qui no saben, tots els medis devéu emplear fentlos agradosos pera que la dona's aprofiti ab be de l'humanitat futura.

Sen ella'l camp nudriu pera la vida dels arbres de l'humanitat, aquesta sor- gira somorta si aquell camp no està convenient, concientment, gustosamente, amorosament abonat pera la vital sava que don cultura.

RAMÓN DE P. MARTORELL-FONT.

En Trinitat Monegal

El pulcre escriptor nacionalista En Trinitat Monegal y Nogués, prou conegut per tot Catalunya per les seves campanyes ab la ploma en pró del desvetllament del poble català, se troba complint condemna a la presó de Barcelona, per la publicació d'un article en nostre confrare *El Poble Catalá*, que l'autoritat militar cregué punible per «delictes d'opinió», y essent, per lo tant, jutjat per la llei de Jurisdiccions.

El Sr. Monegal passarà dos mesos y un dia privat de tota llibertat; els que creuen que's ferros d'una presó son prou pera fer cambiar radicalment els pensaments y les idees del cervell humà, estan equivocats completament, puig ben lluny de realisar aquest cambi, s'arrelen més y més en el cor y's propaguen, y's defensen ab més entussiasme després. Per això'l Sr. Monegal, qu'es un brau defensor de l'autonomia de Catalunya, quan se vegi lliure dels ferros de la presó Model, serà lo mateix qu'era aváns y continuará infiltrant a les conciencies, per medi de sa brillant ploma, l'amor a l'autonomia y a la terra catalana. A la voluntat y a la convicció res les vencen.

Sentim ab tota l'ànima l'empresonament den Monegal y en l'impossibilitat de visitarlo personalment y d'estrényeli ses mans per entre la reixa de sa celda, li fem present desde aquests columnes la nostra simpatia y'l desitg de que prompte pugui gaudir de la llibertat.

A Vendrell

4 de Mars de 1874.

Tot fullejant els llibres, de ta inmortal historia, hi ovió, termosa patria, un dia de condol; ont t'has coronat sempre, de llors.. de llors i glòria. Avui tots planys retornen. Vesteixte doncs de dol.

Trenta quatre anys se contien, que, desde la mon-
[tanya], vers tú, la bella vila, vingueren els carlins,
deixant memoria amarga, com gent de mala sanya,
mataren i robaren, pitjor qu'uns assassins.

Arren la clara lluna, bells raijós t'enviava,
i oint de la campana, seguit lo seu trist toc,
— teníx l'enemic dintre! — tot el poble cridava,
i tot seguit ab l'arma, corrien vers el foc.

Tot lluitant se sentien, sonàls clarins de guerra,
i am més brava encare, lluitaren els fills teus
Aquí grans barricades, allà, munts de desferra.
Aquell jorn vares cauer, en urpes d'uns juens.

Oh Vendrell! que no torni mai més aquell trist dia!
recordat qu'arbolares per l'enemic malvat;
tú prou te defençares, hermossa patria mia;
més lograr no pogueres, ta santa llibertat

Oh tú galana patria!.. Mil voltes affigida,
avui tens de restarne, mirantne la dissort.
Per tú, tots fills lluitaren, per tú, daren la vida,
per tú, moriren màrtirs. Oh!... servalhi un record!

ARTHUR J. PALAU.

Vendrell, 1908.

Agraïment

Al federalista-cultural En Carles Costas Alvarez.

Mercés mil, illustrat horaciá-federal: Molt agrait estic per vostres excelents lletres, pró mes ho estarán els amics de l'humanitat si proseguiu la tasca de la ilustració.

Empeltéu al hom per que no tinga motiu d'avergonyirse devant del nen, puig ja que aquest n'es lo pare d'el hom-avenir, ab les costums que corren, al donarsen compte, s'oposaria al indubitable avenç que s'apropa.

Y no olvideu mai que així com nostre Mestre no es mort per nosaltres y no ho serà mentres llur obra no la coroní el èxit, tampoc els amics de cultura devém creurer en la factible regeneració, mentre les masses no estigan preparades pera gosar una llibertat, qu'avui les espanta.

Jo no soc mes grá de sorra que vos, estimat conreuator, pró aquest grá y'l vostre grá son àtoms que la coessió germanívola's afina y junta per un noble fi, quina afinitat, a tall d'imán *llamará* els altres, no'ls xuclará, puig res volém, *llamará* altres, com deia, y sortirà el nucli indispensable per la génesis de un nou cos.

Y com tot cos es materia y com la materia es forsa y com la forsa es llum, nostra obra será finida per la senyal del etern somris del poble y'l bategar tenebrós de les ólibes moribondes.

¡Llum, llum, qu'es amor, encar que sigui ab teyeras!

RAMÓN DE P. MARTORELL FONT.

Foc purificador

Es una nit d'hivern.

Les estrelles miren quina pot lluir més. La lluna se passeja ab cara groguena, fentleshi la competència.

Per un bosc frondós caminen silenciosament molts homes, vestits de vermell.

En sos rostres s'hi reflecta el triomf de lo invisible.

No més se senten espurnear les atxes que empunyen ses mans enrogint ab sa claror l'espessa arbeda.

Formant altra rengla al mitg forsuts homes de quatre en quatre porten a la espatlla amples tabernacles y damunt feixos d'homes negres exalant gemecs anguniosos que's perden entre'ls plecs d'aquella nit silenciosa.

Cansats de caminar aturen sos passos. Descarreguen sa pesada carga y amuntantla acosten ses atxes an aquella montanya de carn y fusta.

Les flames se comensen a enfilar per l'espai volguent arribar al sostre blau guarnit d'estels.

Els ossos cruixen; negra columna de fum s'empuja dreta al cel, emportantse, desfet en molècules, tiares y corones, creus y instruments bélics.

Y'ls homes vermellos, ab ma iconoclasta, atien el foc purificador, voltant plens d'ardidesa per la gran foguera.

El vent del Nord comensa a bufar ab forsa.

Les cendres de la foguera son aventades per s'ale freda.

Les ràfagues empenyen aquella rassa d'homes, cap a un altra vida...

Els arbres del bosc s'esgarifen.

La lluna s'amaga rient com una boja.

Els estels desapareixen.

Natura s'estremeix.

L'humanitat desperta!

J. JOVÉ.

Desde Valls

Volgut director de LA SENYERA FEDERAL.

Crec ya estarà enterat del enterro civil del nostre bon amic Bonaventura Boronat.

No era pas la meva intenció haverme ocupat d'aquest assumpte, pero com s'ha creuat una serie de paraules mes o menys fortes, y que nostre periòdic no ha tingut, al meu entendre, la valentia de contestar com se mereixia *La Veritat*, dientni quatre de noves, espero tinguí la bondat de insertar les següents pera que *La Veritat* les tinga per ditas per tots els republicans de cor de Valls:

1.ª Que a Valls no hi ha verdaders catòlics pér incitar ab son exemple a fer nous adeptes.

2.ª Que abunden molt la batxilleria y els xismes de plasseta.

3.ª Que la tolerancia y la persuació, per la rahó, estan dintre'l verdader credo de Cristo y

4.ª Que el dia que's republicans, y els que se'n diuen, s'ocupin mes de les idees que de les festes els enterros civils se tocarán els uns ab els altres y les autoritats locals, per canaleras que fossin, no tindrán altre remei que autorisarlos perque estan dintre de les lleis.

Are, en quant al *Cucurulla* de *La Reconquesta* molta tita pels nirvis y que's aconsoli pensant que la seva arxicatólica ploma va de brassat ab la den *Bufa* un foraster que's diu republicà y federal y que està per lo tant condemnat en *naturalesa* a les penes tremedes del infern.

En un altre correspondencia procura're dirli quelcom de la tasca administrativa dels canalers. Sembla que tenen gran alegria de veurer el amo al canelero.

TOFOLET.

Vall, 27-2-908.

Una suscripció

Nostres correligionaris de Torredembarra han obert una suscripció en favor de la filla den Nákens, que ab molt gust publicém a continuació:

SUSCRIPCIÓ a favor de la filla de En Josep Nákens. Cuota única 0'10 pesetes.

Antonio Gras Llorens, Joaquín Samartí, Agapito Fortuny, Juan Pijoán, José Burchelo, Pablo Soler, Pascual Balcells, José Gras Pagès, Antonio Gras Pagès, Teresa Gras Pagès, Florentina Gras Pagès, Teresa Pagès Mercadé, María Morà Mercadé, Teresa Sanmartí Pamies, Rosalia Ramón, Antonio Pijoán Casals, Genoveva Pijoán Casals, Joaquina Pijoán Casals, Teresa Casals Tort, Lluís Soler López, Luisa López Pamies, Jaime Blanchart Cañellas, José Sendra Rius, Esteban Gatell Dalfau, Francisco Vidal, ex alcalde; Antonio Martí Montserrat Fernando Ciurò, Antonio Panadés Llopard, Agustín Panadés Giról, Manuel Farré, Francisco Pujol, Juan Sole Jansá, Fernando Rius, Magín Valldosera, Antonio Pujol, José Rius; Antonio Mata, José Gatell, Rafael Dalmau, Abelardo Merigó, Juan Gibert, Serafin Mercadé, Lluís Sole Jansá, José Pujol, Pedro Papiol, Antoni Sunyé, Antonio Burnat Magriñá, Silvestre Morros, Rafael Gatell Dalmau, Antonio Vidal, Domingo Burchelo, José Sole Jansá, Juan Miracle, Juan Ciuró, Celestino Mercadé, Sebastián Solé, Pablo Mercadé, Jaime Miracle Olivé, José Gallofré Mercadé, Pedro Pi Roig, Pablo Pujol, Juan Guasch Figuerola, Florencio Mercadé, Celestino Solé, Francisco Mata, Jaime Cañellas, Joaquín Dalfau, Juan Magriñá,

José Rovira, José Rius, Pablo Martí Guasch, Pablo Guasch Iberu, Montserrat Guasch Iberu, Antonia Guasch Iberu, José Giró Domingo, Joaquín Alberich, Andrés Miracle, Rafael Olivé, José Cañellas Cañellas, Gil Sardá Figuerola, José Vallvé Pascual, Jaime Farré, Juan Rubio Pujol, Joaquín Jané Cañellas, Salvador Mercadé, Marcos Jané Jansá, Castro García, Jacinto Solé, Enrique Román, Francisco Gabardós, Juan Soler Poch, José Ciuró, Pedro Ribas Tutsaus, Josefa Masplà, Pablo Mercadé, Lluïsa Cañellas, Josefina Jané Masplà, Antonio Papiol, Domingo Crevilé, María Martorell, María Gorgas, Rosalía Gorgas, Teresa Gonsé Joaquín Durán Robert, Rosa Jané Cañellas, Pedro López Pamies, Joaquina Julià, Marceia Freixos, Antonia Anglés Figuerola, José Solé Anglés, Josefina Solé Anglés, Un socio del comité federal, Un concejal, Federico Casasús, Ambrosio Casasús, Ambrosio Casasús (hijo), Antonio Casasús, Marina Solé, Antonia Lloveras, Rafael Figuerola, Juan Lloveras, Rosalía Lloveras, Juan Figuerola, José Biscamps Rovira, José Biscamps, María Biscamps, Jaime Biscamps, Teresa Biscamps, José Biscamps Biucamps, Rosalía Biscamps, Antonio Valls Biscamps, Teresa Coll Casas, José Ametller Rovira, Manuel Gatell, Pablo Rovira, José Gibert, Antonio Gibert, Josefina Sala, Emilio López, Josefina Fortuny Soler, José Biscamps Fortuny, Juan Mercadé Batalla, Manuel Pallarés, Juan Reverté.

L'import total que es de unes 14'40 pessetes ha sigut remés a Madrid al fi que s'indica.

Nostra enhorabona als federaus de Torredembarra. Aixis es com se pràctica el federalisme.

Moviment federal

En la Junta general celebrada'l dissabte de l'anterior setmana pel Centre Federal per elegir tres càrrecs vacants de la Junta Administrativa, resultaren elegits els següents:

En Antón Argenté, President. En Sebastià Domingo y En Ramón Pié Cots, vocals.

Plecs y esquinsades

Hem vist que dies passats s'ha perdut una gran cantitat d'aigua per les cunetes de la rambla. Ignorém si déu provenir del célebre pou o si déu ser un *bras de mar* perdut que ha buscado sortida per ont ha pogut. Si es del pous... de ciencia, devia ferse per probarnos que d'allà ont no n'hi ha també pot rajar, posant en ridicul el conegut refrà de la nostra terra.

No es veritat?

Tenim un ministre nou: l'amo de la guardiola. Per delicadesa de salut, el señor Osma va haver de demanar, encarregantse de la cartera de Hisenda'l Sr. Sánchez Bustillo. Contén les cròniques que'l nou ministre es un bon minyó. Nosaltres s'en alegrém y esperém, doncs, que sabrà omplir ben prompte la guardiola d'Espanya.

A veure, Sr. Bustillo si resultarà un *vivillo*.

Ha sortit el primer nombre del nou setmanari barceloní *La Campana Catalana*.

Nosaltres li donem la benvinguda y re-tallémos dos notes de les «Màximes y caballes» que inserta y en oferim una al campaner en cap y un'altra al propietari de la *Campana vella*.

Aquí van:

«Abands tothom acomoda las seves necessitats a la seva posició y als seus recursos.

Natural y just.

Avuy tothom comensa per viure segons els seus gustos, els seus vics, ols seus caprichos; y després s'esforça en trobar a qual-evol preu: sigui com sigui, els medis pera equilibrar el seu pressupost.

Una bojeria.

«Es possible arribar a tenir cent mil pessetes d'exit, sense tenir ni cinch céntims de talent.»

Res, qüestió de quartos.

El Diario del Comercio no ha parat desde uns quans dies en aquesta part, de preguntar ont son les nou mil pessetes que pera's damnificats de les últimes inondacions van ser entregades al Sr. President de la Diputació provincial.

El senyor president de la nostra Diputació provincial te la paraula per contestar al *Diario del Comercio*.

Nosaltres ho veurém ab gust.

En Lerroux, l'idol d'una migrada part del poble, ha fugit cap a França, al saber que'l Tribunal Suprem havia confirmat la sentencia condemnatoria dictada per la Audiencia de Barcelona.

Para valiente él!

Molts diuen que allá prepararà la *rebolusión*. Nosaltres creiem qu'ara acabarà de menjarse'l pavo republicano.

Y'ls ossos els deurà guardar per tots aquells que'l varen ajudar a enrobustirlo. Que serà un procedir molt democràtic.

Solts y noves

Sabém que l'entusiasme entre la fadrinalla del Centre y de la Joventut pera el ball de fadrins que se celebrarà'l proper dimars, es tan gran, que no dubtem que aquell ball serà'l mes concorregut de tots els de la temporada de Carnestoltes.

La sala estarà magnificament adornada y la orquestra farà més rebombori que un sac de nous.

El ball de casats, que devia celebrar-se anit, a judicar pel braó que tenien els del gremi, també creiem haurà resultat brillant a mes no poder.

El nostre estimat confrare barceloní *El Poble Català*, obra'l segon concurs de novelles catalanes en el que's concediràn un primer premi de 500 pessetes, un segon de 250 y un terç de 250 també. A mes dels tres premis oferts el Jurat pot concedir accésits remunerats en metàlic a les novelles que ho creguí mereixedores.

El Jurat el formaran els eminentes literats En Josep Pin y Soler, En Joan Maragall, En Ernest Moliné y Brasés y En Geroni Zanné.

Per compte del Ajuntament s'ha construit un cotxe destinat a la desinfecció y conducció de malats contagiosos, essent de notar com diu molt bè nostre confrare *Diario de Tarragona* que'l propi conductor sia el cotxero que conduceix els morts, produint com es molt natural entre'l's malats certa repulsió, cosa que's deu haver d'evitar.

Creiem que l'Ajuntament remeirà el mal posant un cotxero destinat exclusivament al susdit cotxe de desinfecció.

Dada l'animació que regna entre l'element jove de nostra ciutat, pot assegurar-se que aquest any el tradicional «Enterro de Carnestoltes» serà de lo mes lluit que s'havist de molts anys ensa.

Sabém que la Comissió organizadora trevalia de ferm y que sortiràn alguns números molt llamatius que faràn riure d'allò més.

S'ha convidat a les societats recreatives.

Coratje y humor! Un dia es un dia.

La Solidaritat s'extén, els pobles van despertantse disposats a enterrar per sempre més l'odiós caciquisme.

Avui, un bon nombre d'apòstols de la Solidaritat catalana aniran a sembrar a l'hermosa ciutat llevantina d'Alacant. Es això una nova prova de que la Solidaritat, ben entesa y ben practicada, convé a tots els pobleus que son esclaus dels que manejen les cireres.

A Tarragona, que tots sabem del peu que patim, no s'ha pogut conseguir encara la constitució de la Solidaritat. Ab tot y haberhi aquí bastants solidaris, estém encara en l'épo a pre-solidaria, com molt bé va dir l'amic Rovira y Virgili en sa conferència de l'«Uniò Democràtica Nacionalista».

Nosaltres, que som convencuts solidaris y volém, per tant, la Solidaritat, fèm la següent pregunta:

Quan Tarragona voldrà despertar de l'ensopiment en que està desde temps posstrada?

Per la Junta provincial del cens han sigut desestimades varies peticions d'inclusió per no haver acompañat els documents corresponents.

Lo que'n ha extranyat es que entre els exclosos per aquest concepte n'hi ha variis que figuren en les derreres llistes electorals y, creiem nosaltres, que això es un verdader justificant.

Podrien dirnos per qué no s'ha passat encara a recullir el padró de cédules personals als pisos elevats de molts de nostres carrers?

Si els fan més les cames demandin un ascensor. els encarregats d'aquesta feina.

Han visitat nostra redacció les revistes *El Ateneo*, de Olot y *Trevall* de Figueres. Establím el cambi gustosament.

El passat divendres van tindre efecte en la Comandancia de Marina, les oposicions pera cobrir una vacant de practic d'aquest port.

Hi prengueren part sis opositors havent sigut elegit práctic, el capità de la marina mercant En Eduard Esteller.

Rebi la nostra felicitació.

El dia 11 del corrent, s'inaugurarà una línia directa y rápida pera Buenos Aires desde'l nostre port, que la companyia «Lloyd Saéudo» sen encarregará, fent els trajectes els grandiosos trasatlàntics «Tomaso di Savoia», «Príncipe di Udine» y «Príncipe di Piamonte».

Doném ab satisfacció aquesta nova, per que creiem que reportarà quelcom de tránsit y de benefici a nostra estimada Tarragona.

Els que desitgin informar-se dels preus de passatge y de tot quānt se relaciona aquest servei, poden passar pel despatx dels agents Srs. Cox y Cia. carrer de Mar, 1, ont se's enterarà de tots els detalls necessaris.

Han sigut objecte de general protesta en casi be tots els pobles de la província els fallos dictats per la Junta provincial del Cens electoral en les reclamacions fetes pera esser inclosos en les llistes electorals d'enguany els que no hi figuraven.

Teniem proposit fet de comentar degudament quicunes resolucions, però havém cregit millor publicar en lo nombre próxim l'escrit de recurs d'alsada interposat pel nostre corregidor en Teodor Llebaria contra la negativa de la Junta provincial a inclourer molts amics nostres que tenen perfecte dret, segons la Llei, a

serhi compressos, qui dret fou reconegut per la Junta municipal al informar l'escrit de reclamació.

En l'extraordinari ball de sardanes pera ners disfressats que tindrà lloc aquesta tarda a les quatre, a l'«Ateneu de Tarragona», serán ejecutades per la notable orquestra «Els Cuguls» de La Selva, les següents escullides sardanes:

La Pubilla Empordanesa. Serra Melangia..... »
La Reina de las Flors..... »
Alegroyna (estreña)..... Casademont Idili..... »
Vida-amor (estreña)..... Serra Gironella
Feste alegre (id.)..... Casademont

Com era de preveure, resultarà aquesta festa un dels ecxits mes grans que haurà tingut aquella enlairada societat, y no seria difícil que pera complaure a les nombrosíssimes persones que no han pogut heurer localitats pera avui, se repetís en obsequi y profit dels petits dansaires, el dimarts vinent, en qual cas ja s'avisa durant la festa d'avui.

L'oido als sords.—Llegiu l'important reclam que publiquem en la darrera plana d'aquest periòdic.

LA EDUCACIÓ LÀICA

Escola de 1.ª Ensenyansa

Robolledo, 4 baixos

Ensenyansa científica y racional. Clases especiales de repas, reforma de lletra y preparació pera la 2.ª ensenyansa.

S'admeten recomenats y externs

CLÍNICA Y CONSULTORI

PER LES ENFERMETATS DE LA DONA

Vies urinaries, Cirujía operatoria, parts, electroterapia y análisis micro-químico d'orina y productos patológicos

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

Doctor Rabadá

Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica del Doctor Fargas y Metge de les Cases de Socors de Barcelona

Consulta: De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera's pobres, franca, los dilluns, dimecres y dissabtes de 12 y mitja a 1 y mitja.

Rambla Castellar, 31, principal

GRAN CRIADERO

DE CEPS AMERICANS

— DE —

BRÚ Y PEREZ (S. en C.)

Ceps robustos, de grans arrels y primera calitat.

Preus molt econòmics.

Carretera de Castelló (Quatre carrefers, TARRAGONA).

Tipografia Tarraconense, Méndez Núñez, 5

iProu sordera!

Sorolls y derrames de les orellles.—L' acció de l' AUDIOPHONE invisible. Innombrables cures.

El descobriment de l' AUDIPHONE invisible pera la curació de la sordera, dels sorolls y remors de les orellles, que a França y a l' extranger ha causat la mes gran emoció, el periòdic *La Médecine des Sens* la descriu magistralment y la nova edició ilustrada que acaba de sortir, deu posseirla tothom.

Dels importants articles publicats per aquell periòdic, sobressurt especialment: «Estudi erudit dels sentits de l' oido y els seus orgues».

L' origen y l' exposició de l' AUDIOPHONE INVISIBLE; modo de funcionar y son empleu; acció curativa en les afeccions de l' oido.

COM S' ESDEVÉ SORD: correlació inevitable entre la gola, el nas y les orellles; *varies causes de la sordera*, etz.

Un estudi científic de l' anàtoma fisiològica de l' orella donant l' exacte funcionament de l' orgue auditiu, etz.

D' ont provenen els remors, els rodaments de cap els derrames de les orellles, etz.

En fi: baix el títol de *Tribuna de les cures*, un grapat d' observacions curioses, de explicacions commovedores, triades de les mes interessants cures y les mes recents relatives a la sordera, als remors, derrames d' orellas.

Ab el fi de propagar les excelencies de l' AUDIPHONE invisible y del procediment de l' Institut de la Sordera, cada dia

SE REPARTEIX GRATUITAMENT

el periòdic *La Médecine des Sens*. Els lectors qu'encaren no l' hagin rebut, s'is prega l' demanar desseguida al Director de l' Institut de la Surditat, 19, rue de la Pépinière, París. *La Médecine des Sens* els hi enviarà franc y sense cap gasto.

Con suïts, tots els dies de les 10 a les 12 del matí y de les 3 a les 5 de la tarda.

PASTISSERÍA Y COLMAT SARAH BERNHARTD

DE

LLUIS RIOLA

DE

DE